

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Ewa Ligoń-Krawczyk
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Maciaszczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 października 2018 roku w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko W. C.

o zapłatę

I. utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w dniu 7 marca 2018 roku przez Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w sprawie sygn. akt: I Nc 38/18 w stosunku do pozwanej W. C.;

II. zasądza od W. C. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3 600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. przejmuje na rachunek Skarbu Państwa kwotę 1 000 zł (jeden tysiąc złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od których poniesienia pozwana została zwolniona.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 grudnia 2017 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł do Sądu Okręgowego w Ł. o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że pozwani M. C. i W. C. mają zapłacić solidarnie na rzecz powoda kwotę 353 611,42 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kwotą 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W przypadku skutecznego wniesienia przez pozwanych zarzutów powód wniósł o utrzymanie w mocy wydanego nakazu zapłaty w całości, zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że zawarła z pozwanymi umowę kredytu. Z uwagi na niewywiązywanie się M. C. i W. C. z umowy bank wypowiedział dłużnikom umowę i wezwał ich do zapłaty. Z uwagi na brak reakcji ze strony pozwanych powód ponownie bezskutecznie wezwał pozwanych do zapłaty, a następnie wystawił wyciąg z ksiąg bankowych. Zadłużenie M. C. i W. C. na dzień 13 grudnia 2017 roku wynosiło 96 393,91 CHF, co stanowi równowartość 353 611,42 zł. Bank od żądanej kwoty 353 611,42 zł dochodzi odsetek za opóźnienie stosownie do przepisu art. 481 k.c. od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty (pozew k. 2-4).

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2017 roku Sąd Okręgowy w Ł. I Wydział Cywilny stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie (postanowienie k. 56-57v).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 7 marca 2018 roku Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny nakazał aby pozwani M. C. i W. C. zapłacili solidarnie na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 353 611,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 11 638 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wnieśli w tym terminie zarzuty (nakaz zapłaty k. 68).

Pozwana W. C. w dniu 4 kwietnia 2018 roku wniosła zarzuty od nakazu zapłaty z dnia 7 marca 2018 roku domagając się uchylecia nakazu zapłaty i wezwania pełnomocnika powoda do doręczenia dokumentów określonych w art. 485 § 3 k.p.c. pod rygorem zwrotu pozwu, ewentualnie uchylecia nakazu zapłaty i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm prawem przepisanych, a w przypadku uwzględnienia powództwa, o nieobciążanie pozwanej kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego na podstawie art. 102 k.p.c. Ponadto pozwana wniosła o częściowe zwolnienie jej od kosztów sądowych w zakresie opłaty sądowej od zarzutów od nakazu zapłaty. We wstępie pozwana zaznaczyła, że jej mąż i współkredytobiorca M. C. zmarł w dniu 9 września 2017 roku, skutkiem czego powództwo banku w stosunku do zmarłego winno zostać odrzucone. W ocenie pozwanej brak było podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, albowiem bank nie dołączył do pozwu dowodu potwierdzającego doręczenie pozwanej pisemnego wezwania do zapłaty, dlatego też zdaniem W. C. wydany nakaz powinien zostać uchylony, a powód wezwany do przedłożenia dowodu doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty, a w przypadku nieposiadania takiego dowodu Sąd winien wydać zarządzenie o zwrocie pozwu. Z ostrożności procesowej pozwana wniosła o oddalenie powództwa, jako całkowicie bezzasadnego. Wskazała, że powód dochodzi roszczenia w złotych, przy czym kredyt udzielony został w walucie obcej. Zdaniem pozwanej przepis art. 358 § 1 k.c. przyznaje wyłącznie dłużnikowi uprawnienie do wyboru waluty, w której spełnia swoje świadczenie, natomiast powód jako wierzyciel takiego uprawnienia nie posiada. Pozwana wskazała, że bank oznaczając w pozwie jako walutę roszczenia polskie złote w przypadku gdy powinien dochodzić kwoty wyrażonej we frankach szwajcarskich, naraża się na ryzyko przegrania procesu z powodu błędnego oznaczenia waluty, nawet gdy wszystkie inne okoliczności przemawiałyby za zasądzeniem roszczenia, natomiast Sąd w takiej sytuacji nie będzie mógł samodzielnie zmienić roszczenia powoda (zarzuty od nakazu zapłaty k. 79-81).

M. C. zmarł w dniu 9 września 2017 roku (odpis aktu zgonu k. 82).

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2018 roku Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w pkt 1 uchylił nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z dnia 7 marca 2018 roku w stosunku do pozwanego M. C., zaś w pkt 2 odrzucił pozew co do jego osoby (postanowienie k. 88).

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2018 roku Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny zwolnił pozwaną W. C. od kosztów sądowych w części poprzez zwolnienie od opłaty od zarzutów z dnia 4 kwietnia 2018 roku od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 7 marca 2018 roku (postanowienie 89).

Pozwany w piśmie przygotowawczym z dnia 14 maja 2018 roku wniósł o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 7 marca 2018 roku wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt I Nc 38/18 w stosunku do pozwanej W. C. oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma powód podniósł, że zarzuty pozwanej przytoczone w piśmie z dnia 4 kwietnia 2018 roku są całkowicie bezpodstawne i nie zasługują na uwzględnienie (pismo przygotowawcze k. 93-95v).

Do zamknięcia rozprawy strony nie modyfikowały swoich stanowisk w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 marca 2009 roku w L. M. C. i W. C. zawarli z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w W. (późniejszy (...) S.A.) umowę nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF, zmienioną aneksami z dnia 10 listopada 2009 roku oraz 12 kwietnia 2012 roku. Kredytobiorcy zgodnie z umową zaciągnęli kredyt w wysokości 334 000 zł, waloryzowany walutą CHF. Kwota kredytu wyrażona w walucie waloryzacji na koniec dnia 18 lutego 2009 roku wg kursu kupna waluty z tabeli kursowej (...) Banku S.A. wynosiła 106 068,78 CHF.

Stosownie do § 15 ust. 4 umowy z chwilą wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego/od dnia wytoczenia powództwa o zapłatę wierzytelności banku z tytułu umowy kredytowej, bank dokonuje przeliczenia wierzytelności na złote polskie po kursie sprzedaży CHF z tabeli kursowej (...) Banku S.A. z dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego lub wytoczenia powództwa.

Zgodnie z § 21 umowy pisma wysyłane przez bank pod ostatni znany bankowi adres kredytobiorcy awizowane, a nie odebrane przez adresata uważa się za doręczone. Skutki doręczenia wywołuje także doręczenie zastępcze określone w art. 138 i 139 kodeksu postępowania cywilnego. Bank pozostawia w aktach pismo ze skutkiem doręczenia, jeżeli kredytobiorca nie powiadomi banku o zmianie adresu, a wysłane zawiadomienie wróci z adnotacją „adresat nieznan” lub podobną (**dowód:** umowa kredytowa k. 26-34, aneks nr (...) k. 37, aneks k. 38).

Pismami z dnia 11 czerwca 2015 roku (...) S.A. wezwał M. C. i W. C. do spłaty zaległych płatności na rachunku kredytu na cele mieszkaniowe w kwocie 1 215,40 CHF w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. W przypadku braku spłaty w określonym terminie, bank nakazał traktować pismo jako wypowiedzenie umowy przez bank z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego po upływie 7-dniowego terminu na uiszczenie zaległych płatności. Całkowita kwota zobowiązania na dzień sporządzenia wezwania wynosiła 99 454,48 CHF (**dowód:** ostateczne wezwanie do zapłaty k. 45, 48).

Korespondencja z ostatecznym wezwaniem do zapłaty została doręczona M. C. i W. C. w dniu 18 czerwca 2015 roku (**dowód:** zwrotne potwierdzenia odbioru - korespondencja k. 46-47, 49-50).

Bank wypowiedział powodowi umowę nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF (niekwestionowane).

Pismami z dnia 14 czerwca 2016 roku (...) S.A. (dawnej (...) Bank S.A.) wezwał M. C. i W. C. w związku z wypowiedzeniem przez bank warunków umowy nr (...) do spłaty wymagalnych należności wynikających z umowy, które na dzień sporządzenia wezwania wynosiły 89 344,29 CHF (**dowód:** przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 39, 42).

Korespondencja z wezwaniem pozwanych do zapłaty nie została przez nich odebrana i po awizowaniu przez operatora pocztowego została zwrócona do banku (**dowód:** awizowania korespondencja k. 40-41, 43-44).

(...) S.A. w dniu 13 grudnia 2017 roku wystawił „Wyciąg z ksiąg bankowych (...) S.A. (...)” stwierdzający, że w księdze bankowej w dziale wierzytelności pod numerem (...) ujawniona jest jako wierzytelność banku kwota 353 611,42 zł przysługująca od dłużników solidarnych M. C. i W. C. wynikająca z umowy o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF nr (...) z dnia 4 marca 2009 roku z późniejszymi zmianami, na którą składają się kwoty: 86 154,64 CHF tytułem kapitału; 3 189,65 CHF tytułem odsetek umownych zwykłych naliczonych od kapitału w kwocie 98 784,31 CHF za okres od 11 marca 2015 roku do dnia 10 czerwca 2016 roku wg stopy procentowej w wysokości 2,96% w skali roku; oraz 7 049,62 CHF tytułem odsetek umownych karnych naliczonych od kapitału w kwocie 86 154,64 CHF za okres od dnia 11 czerwca 2016 roku do dnia 13 grudnia 2017 roku wg stopy procentowej w wysokości 5,46% w skali roku. Równowartość zadłużenia wyrażonego w CHF na dzień 13 grudnia 2017 rok wynosi 353 611,42 złotych polskich. Wyciąg z ksiąg bankowych został sporządzony w przepisanej formie i podpisany przez upoważnionych pełnomocników D. O. i R. A. (**dowód:** wyciąg z ksiąg bankowych k. 5, pełnomocnictwa k. 51,-52, odpis pełny z rejestru przedsiębiorców k. 9-25v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych do akt sprawy dokumentów. Sąd w całości dał im wiarę oraz zawartej w nich treści, albowiem ich autentyczność nie budzi w ocenie Sądu żadnych wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 485 § 3 k.p.c. Sąd może wydać nakaz zapłaty, jeżeli bank dochodzi roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzonego pieczęcią banku oraz dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty.

W przedmiotowej sprawie powód na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych i awizowanego dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty dochodził od pozwanej należności w kwocie 353 611,42 zł wynikającej z umowy nr (...) z dnia 4 marca 2009 roku o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF. Jednocześnie bank wnosił o zasądzenie odsetek za opóźnienie stosownie do przepisu art. 481 k.c. od kwoty 353 611,42 zł od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Sąd biorąc pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie doszedł do przekonania, że powodowy bank należycie wykazał podstawę oraz wysokość dochodzonego roszczenia, dlatego też orzekł nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym o obowiązku zapłaty przez pozwaną na rzecz powoda kwoty 353 611,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 11 638 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Niewątpliwie istnienie zobowiązania pozwanej względem banku oraz jego wysokość potwierdzają dołączone do pozwu dokumenty w postaci: umowy o kredyt, wezwań do zapłaty oraz wyciągu z ksiąg bankowych, z treści których jednoznacznie wynika, w jaki sposób kształtowało się zadłużenie pozwanej. Zauważyć również należy, że w zarzutach od nakazu zapłaty pozwana nie kwestionowała ani istnienia, ani wymagalności oraz wysokości zadłużenia, jak i faktu skutecznego wypowiedzenia umowy przez bank umowy kredytu. Wystawiony przez bank wyciąg, co do którego pozwana nie zgłosiła jakichkolwiek zastrzeżeń, stwierdza, iż W. C. na dzień 13 grudnia 2017 roku zobowiązana jest do zapłaty na rzecz powoda kwoty 353 611,42 zł wynikającej z umowy o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF nr (...) z dnia 4 marca 2009 roku z późniejszymi zmianami, na którą składają się kwoty: 86 154,64 CHF tytułem kapitału; 3 189,65 CHF tytułem odsetek umownych zwykłych naliczonych od kapitału w kwocie 98 784,31 CHF za okres od 11 marca 2015 roku do dnia 10 czerwca 2016 roku wg stopy procentowej w wysokości 2,96% w skali roku; oraz 7 049,62 CHF tytułem odsetek umownych karnych naliczonych od kapitału w kwocie 86 154,64 CHF za okres od dnia 11 czerwca 2016 roku do dnia 13 grudnia 2017 roku wg stopy procentowej w wysokości 5,46% w skali roku. Jako, że do dnia wniesienia pozwu W. C. nie uregulowała wierzytelności banku w dochodzonej w pozwie wysokości, a spełnione zostały przesłanki o których mowa w art. 485 § 3 k.p.c., żądanie powoda na etapie wydania nakazu zapłaty należało uznać za w pełni zasadne. Niewątpliwie bank sprostował obowiązkowi przedstawienia ściśle określonych środków dowodowych, które są wystarczające w postępowaniu nakazowym dla uprawdopodobnienia roszczenia i w konsekwencji wydania nakazu zapłaty.

O odsetkach za opóźnienie Sąd w wydanym przez siebie nakazie orzekł na podstawie przepisu art. 481 k.c. zgodnie z którym wierzycielowi przysługuje prawo żądania odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd uwzględnił żądanie pozwu zasądzając odsetki od dnia wniesienia powództwa.

Zgodnie z art. 493 § 1 k.p.c. pismo zawierające zarzuty wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty. W piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w zarzutach bez swojej winy lub

że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Tym samym stosownie do art. 493 § 1 k.p.c. pozwana W. C. już w treści zarzutów do nakazu zapłaty powinna sformułować wszystkie zarzuty i dowody, które wówczas mogła podnieść.

Pozwana we wniesionych zarzutach kwestionowała podstawy do wydania nakazu zapłaty, albowiem według jej oceny bank nie dołączył do pozwu dowodu potwierdzającego doręczenie pozwanej pisemnego wezwania do zapłaty. W. C. wniosła o oddalenie powództwa, jako całkowicie bezzasadnego gdyż powód dochodzi roszczenia w złotych, przy czym kredyt udzielony został w walucie obcej, a tak sformułowane roszczenie stoi w sprzeczności do art. 358 § 1 k.c., który tylko dłużnikowi przyznaje w uprawnienie do wyboru waluty, w której spełnia swoje świadczenie. Pozwana wskazała również, że bank oznaczając w pozwie jako walutę roszczenia polskie złote w przypadku gdy powinien dochodzić kwoty wyrażonej we frankach szwajcarskich, naraża się na ryzyko przegrania procesu z powodu błędnego oznaczenia waluty, nawet gdy wszystkie inne okoliczności przemawiałyby za zasadzeniem roszczenia, natomiast Sąd w takiej sytuacji nie będzie mógł samodzielnie zmienić roszczenia powoda.

W ocenie sądu, biorąc pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie i poczynione ustalenia faktyczne, podniesione przez pozwaną zarzuty uznać należy za nieuzasadnione.

W. C. nietrafnie wywiodła, że bank nie dołączył do akt sprawy dowodu potwierdzającego doręczenie pozwanej pisemnego wezwania do zapłaty, a w związku z tym wydany nakaz winien zostać uchylony, natomiast powoda należy wezwać do uzupełnienia braków formalnych pozwu. Niewątpliwie kopia omawianego wezwania poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika powoda została dołączona do pozwu i znajduje się na karcie 42, zaś awizowana koperta na karcie 43-44. Powyższe działanie pozostaje w zgodzie z art. 129 § 2 k.p.c.. Nadto oryginały dokumentów, o których mowa powyżej w toku sprawy zostały przedłożone przez bank i znajdują się na kartach 96-97v. Bez znaczenia dla sprawy i podstaw do wydania nakazu zapłaty jest również okoliczność, że wezwanie kierowane do pozwanej nie zostało doręczone jej osobiście i po awizowaniu zwrócone zostało nadawcy. Po pierwsze wskazać należy, że powódka w umowie zgodziła się aby pisma wysyłane były przez bank pod ostatni znany mu adres kredytobiorcy, zaś awizowane, a nie odebrane przez adresata uważane były za doręczone. Ponadto zgodnie z zawartą przez strony umową skutki doręczenia wywołują także doręczenia zastępcze określone w art. 138 i 139 kodeksu postępowania cywilnego. Po drugie Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego zawarty w wyroku z dnia 20 maja 2015 roku w sprawie I CSK 547/14, w którym wskazał, że zgodnie z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Ustawodawca przyjął kwalifikowaną teorię doręczenia, odnoszącą się do konieczności ustalenia możliwości zapoznania się przez adresata z oświadczeniem. Nie ma zatem znaczenia, czy podjął on działania w tym kierunku i czy wiedzę dotyczącą treści oświadczenia uzyskał. Ponadto w wyroku z dnia 15 stycznia 1990 roku w sprawie I CR 1410/89 Sąd Najwyższy wskazał, że wobec niemożności doręczenia - pozostawiona zostanie w urzędzie pocztowym z powiadomieniem o tym adresata, dojście oświadczenia do wiadomości tej osoby w rozumieniu art. 61 k.c. następuje z chwilą doręczenia pisma w dniu przyjętym analogicznie do daty doręczenia pisma sądowego w trybie art. 139 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny w Ł. w wyroku z dnia 21 października 2015 roku w sprawie I ACa 513/15 wskazał, że negatywne konsekwencje niemożności skomunikowania się z osobą w miejscach, w których kontakt ten według wszelkiego prawdopodobieństwa powinien być możliwy, obciążają tę osobę, gdyż powinna ona zadbać o zapewnienie możliwości porozumiewania się z nią. Tym samym w świetle powyższych rozważań uznać należy, że przedstawienie przez powoda awizowanego listu poleconego z pisemnym wezwaniem do zapłaty kierowanym do pozwanej stworzyło domniemanie doręczenia, którego W. C. nie zdołała obalić, i jako takie mogło stanowić podstawę do wydania nakazu zapłaty.

Za bezzasadny uznać należy również zarzut pozwanej dotyczący błędnego oznaczenia przez stronę powodową waluty roszczenia. Niewątpliwie zgodzić się należy z powodem, że udzielony na podstawie umowy z dnia 4 marca 2009 roku kredyt w istocie swojej jest kredytem złotowym waloryzowanym kursem CHF. Tym samym kwota kredytu udzielona została w złotych polskich, jednakże odniesiona i przeliczona została do franka szwajcarskiego. Ponadto z

natury kredytu waloryzowanego wynika też, iż pozwana spłacając raty kredytu wraz z należnymi odsetkami oddawała bankowi należną kwotę wyrażoną we franku, przeliczoną na złotówki. Wskazać również należy, że w zawartej przez strony umowie zastrzeżono, iż z chwilą wytoczenia powództwa o zapłatę wierzytelności banku z tytułu umowy kredytowej, bank dokonuje przeliczenia wierzytelności na złote polskie po kursie sprzedaży CHF z tabeli kursowej (...) Banku S.A. z dnia wytoczenia powództwa, co też miało miejsce w przedmiotowej sprawie. W powyższych okolicznościach nie sposób uznać za uzasadnione twierdzenie, jakoby powód nie mógł dochodzić od pozwanej swojego roszczenia w złotych polskich i za chybiony uznać należy podniesiony przez W. C. zarzut naruszenia przez bank art. 358 § 1 k.c..

Jak stanowi art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Jak zostało powyżej wykazane, podniesione przez pozwaną zarzuty od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 7 marca 2018 roku okazały się nieuzasadnione, dlatego też wobec zasadności powództwa i stosownie do przytoczonego art. 496 k.p.c. Sąd w pkt I wyroku utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w dniu 7 marca 2018 roku przez Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w sprawie sygn. akt I Nc 38/18 w stosunku do pozwanej W. C..

Koszty postępowania w całości obciążają stronę pozwaną jako przegrywającą proces, w oparciu o art. 98 k.p.c.. W. C. powinna zwrócić powodowi koszty procesu w łącznej wysokości 15 238 zł, na które złożyły się kwoty: 4 421 zł tytułem opłaty od pozwu, 10 800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 7 w zw. z 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Z uwagi na fakt, iż w utrzymanym w całości w mocy nakazie zapłaty Sąd orzekł o obowiązku zwrotu przez pozwaną na rzecz powoda kwoty 11 638 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w wyroku należało zasądzić od W. C. na rzecz powodowego banku kwotę 3 600 zł pomiędzy kosztami należnymi, a orzeczonymi już w nakazie (pkt II wyroku).

Brak było przy tym podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanej W. C. o zastosowanie art. 102 k.p.c. i nie obciążanie pozwanej kosztami procesu. Pozwana nie wskazała, ani nie uprawdopodobniła, aby w przedmiotowej sprawie zachodził szczególnie uzasadniony przypadek przemawiający za zasądzeniem od strony przegrywającej część kosztów albo nie obciążania jej w ogóle kosztami.

Orzekając o nieuiszczonych kosztach sądowych w kwocie 1000 zł, na które składa się koszt opłaty sądowej od ponoszenia której pozwana została zwolniona, Sąd doszedł do przekonania, że nie było podstaw do obciążania tymi kosztami stron procesu na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W związku z tym nieuiszczonymi kosztami należało obciążyć Skarb Państwa.